

Németh István Péter

Öt balatoni anzix

1

Ki vagy: a puszta szigeten
nem hagytaál tengerem.

A városka s körötte a hegyek
mind a Te vállad és öled.

Bedeszkázott szökőkút ekképp:
üres, de koporsóm a Nélküled-lét

míg tengernyi szeretet árad valóban
a pöttöm-kerek Malom-tóba.

Zubog a vize, mint a szakadatlan
prücsökzene, ha nyári csöndbe harsan,

s túlárads valami szívem-vakító fényig,
mikor koromszín cipellőd érik

magasból kerengelő juharlevelek –
vesztett mennyükbe vágyva vissza Veled.

2

Nem vagy itt, hogyan is volnál?
Magam is odébb, dehogy a Balatonnál.

A magányos füredi mólón végigszaladva
ma sem kiáltottam neved hullongó havakba,

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Utóbbi kötete: *21 hurok* (2018).

néztem csak, hogy kavarnak a pelyhek
az ablakon túl, míg kislámpa mellett

a nappali homályba itt vakított bele
verses mappám érintetlen, fehér födele.

Ám most, hogy besötétedett és
korom az este, már elállt a hóesés,

kályhámba középre húzom a parazsat,
s megforr a badacsonyi bor ezalatt

szegfűszeggel, fahéjjal... Ám kellene még a
nevetésednek egy apróka buboréka.

3

Kiittam már esteli boromból az utolsó kortyot.
Almát sütöttem hozzá. Finom volt.

És olyan fényes, hogy kívántam volna
még egy simítást a homlokodra.

Nem is maradt más a napból, mint
hogy küldjek szerenádod, amoly régimódit,

mely Néked a sétány végire odaszállhat,
hol menedék pár nádszál a vadkacsáknak,

s hol közel már a homokkőből való pad
vésett szőlőfürtjeivel az arra sétálóknak.

Minden olyan próbált, de jó, szinte avított,
hogy egyszer legalább utunk erre vitt!

S hogy lépted fölcsikorítson, várva várom,
a platánsor fölötti kavicságyon.

4

A forralt borom színén úszó szegfűszegeket
odébb hajtani úgy hiányzik édes leheleted,

míg a szélben húrjaik februári fagyok pengetik,
némán is bár, csupán lüktetnének itt ujjbegyeid.

Testem öregedőben, s annyiszor alázva,
hajszoltan, már csak a Te közeled kívánja.

Odahúzódna két melled ikeri csúcsára:
Boglár vagy Fonyód páros piramisára akárha.

Tested: a táj. Amiben otthonomra lelek még,
hisz lázadnom, se szöknöm – nem lehetség',

ám öled öblébe vágyom csak, amint
a magzatvíztől fogva minden emlékem visszaring.

Aligha marasztal bármi, de már nem ereszt el
a Balaton, néz rám, néz, néz a Te szemeddel.

5

Láttunk, hányat is, balatoni éjt?
Növekvő Hold vágyta öled ezüstleni
míg odébb horgász kukoricát szórt szét
s a tó tükre lett csillagokkal teli.

Hallottunk, hányat is, balatoni dalt? Szól
máig echózva sohse-unt mólóról,
honnan csilingelnek egymáshoz kocódott
már vitorla-ingük nélküli árbocok.

S mit egy hajnali részeg összetört,
ragyog, ragyog bazaltköveken cserepenként
a sörösüveg, barna meg zöld,

apró hullámokkal együtt röbögi a fényt,
s folyvást épít a Nap még pillanatra pillanat
bennünk időtlenebb aranyhidakat.